

LAURA DEKKER

EEN MEISJE, EEN DROOM

SOLO ROND DE WERELD

HOLLANDIA

Haarlem

*Ik bedank iedereen die me gesteund heeft, mijn sponsors, familie, maar vooral pap.
Zonder hen had ik niet kunnen doen wat ik nu gedaan heb. Mezelf leren kennen,
de wereld leren kennen en mijn grote levensdroom in vervulling zien gaan.*

INHOUD

Foreword – Tania Aebi	4
Hoe het allemaal begon	8
Eindelijk!	13
Portugal, Portimão	16
Gibraltar	18
Gibraltar – Canarische Eilanden: 650 zeemijl	22
Lanzarote	25
Lanzarote – Gran Canaria: 130 zeemijl	36
Gran Canaria	37
Gran Canaria – Kaapverdische Eilanden: 780 zeemijl	48
Sal	51
Sal – São Nicolau: 85 zeemijl	52
São Nicolau	53
São Nicolau – Sint Maarten: 2223 zeemijl	59
Sint Maarten	72
Sint Maarten – Îles des Saintes: 154 zeemijl	81
Îles des Saintes	81
Îles des Saintes – Dominica: 20 zeemijl	82
Dominica	83
Dominica – Bonaire: 450 zeemijl	85
Bonaire	87
Bonaire – San Blas-eilanden: 670 zeemijl	95
San Blas-eilanden	99
San Blas – Panama: 80 zeemijl	102
Colón	102
Colón – Panama, Panamakanaal: 43 zeemijl	105
Panama	107
Panama – Las Perlas: 50 zeemijl	110
Las Perlas	110
Las Perlas – Galápagos: 900 zeemijl	111
Galápagos	116
Galápagos – Hiva Oa: 3000 zeemijl	120
Hiva Oa	131
Hiva Oa – Tahiti: 700 zeemijl	134
Tahiti	138
Tahiti – Moorea: 18 zeemijl	141
Moorea	142
Moorea – Bora Bora: 130 zeemijl	144
Bora Bora	145
Bora Bora – Tonga: 1300 zeemijl	148
Tonga	156
Tonga – Fiji: 470 zeemijl	158
Suva	160
Suva – Vanuatu: 600 zeemijl	163
Port Vila	165
Port Vila – Australië: 2400 zeemijl	172
Darwin	184
Darwin – Zuid-Afrika: 6000 zeemijl	190
Durban	220
Durban – Port Elizabeth: 420 zeemijl	222
Port Elizabeth	223
Port Elizabeth – Kaapstad: 470 zeemijl	224
Kaapstad	228
Kaapstad – Sint Maarten: 5800 zeemijl	230
Finish!	251
Nawoord	253

U kunt u gratis abonneren op de Hollandia-nieuwsbrief via onze website www.hollandia-boeken.nl, waar u natuurlijk ook alle informatie vindt over onze andere boeken.

Derde druk 2019

© 2013 Laura Dekker

© 2013 Uitgeverij Hollandia BV, Postbus 317, 2000 AH Haarlem

(e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij Hollandia BV maakt deel uit van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Voorheen uitgegeven door De Alk & Heijnen BV, Alkmaar

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Omslagbeeld: collectie Laura Dekker

Vormgeving binnenwerk: Foxy Design

Cartografie en illustraties: Michiel van der Eijk

Fotografie: collectie Laura Dekker, HeliPhotoCarib (p. 6-boven), Mike Ruel (pp. 10-boven, 13-onder), Jillian Schlesinger (pp. 16-boven, 27-boven), Uwe Moser (p. 26-onder), Karel Heijnen (pp. 31-boven+onder, 32-rechtsonder)

ISBN 978 90 6410 698 9

ISBN 978 90 6410 700 9 (e-book)

NUR 508

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

en geniet in de kuip van de sterren en de maan die een zachte gloed over de zee laat schijnen.

Dag 13, 14 december

Wind! Er is weer wind! *Guppy* loopt rond de 6 knoop en de deining is niet vervelend. Het is bewolkt en ik voel me een beetje duf. Eigenlijk wil ik de laatste drie paragrafen van aardrijkskunde leren en dan een toets maken. Ik begin met Duits. Maar ik kom niet verder dan twee bladzijden en heb geen zin om de laptop op te starten om de toets te maken.

Op de een of andere manier is ook deze dag weer omgevlogen. Ik heb de hele dag echt bijna niets gedaan. De wind is constant en *Guppy* vaart zonder in te hoeven grijpen. Liggend in de kuip zink ik weg en denk aan alles wat nog voor me ligt. Ik kijk ernaar uit. Eerst Sint Maarten, dan een paar mooie eilanden en dan zorg ik dat ik in februari op Bonaire ben. Dan komen oma, opa en pap met Kim waarschijnlijk ook. De tijd gaat naar mijn gevoel zo ontzettend snel. Ik ben al vijf en een halve maand weg uit Nederland. Alles is zo normaal geworden. Ik kan me bijna niet meer voorstellen hoe het was om naar school te fietsen door sneeuw en kou... Toegeschreeuwd te worden door een overspannen leraar. Verplicht op school te zitten om me te vervelen en niets te kunnen leren... nee, ik mis het echt niet.

Mijn dagindeling vandaag:

7 uur: opgestaan

8 uur: vliegendevissen-controle (weer drie in zee gegooid)

9 uur: broodjes in de oven doen, lekker ontbijten

10 uur: navigatie, kijken waar ik ergens op deze planeet zit.

11 uur: een uurtje school, Duits dit keer

12 uur: nog meer school, aardrijkskunde, biologie

13 uur: wat eten

14 uur: lezen

15 uur: heerlijk over de eindeloze golvende massa kijken

16 uur: blog schrijven, en verzenden

17 uur: gitaarspelen

18 uur: eten, spaghetti

19 uur: lezen

20 uur: muziek luisteren

21 uur: naar de sterren kijken

22 uur: in bed liggen, dagboek schrijven

23 uur: in slaap proberen te komen

De rest van de nacht: sta ik elke twee uur op om even te kijken. De radar houdt de wacht.

Zo ongeveer is deze dag verlopen. Het enige wat altijd écht verschilt, is het weer, de maaltijden en het aantal vliegende vissen en andere zeebewoners die ik spot.

Meestal ben ik meer tijd kwijt aan zeilen wisselen en de koers bijstellen en dat houdt me een groot deel van de dag bezig.

Dag 14, 15 december

Vier uur 's nachts word ik wakker. Damn, *Guppy* vaart wel heel hoog! Op 320 graden... Dat is recht op weg naar New York! De hele nacht vaart ze al te veel naar het noorden, maar dit is echt te gek. Dus deklichten aan en aan het werk! De uitgeboomde genua moet omgezet worden naar de andere kant om *Guppy* weer zuidelijker te kunnen laten koersen. Ik blijf, nu ik toch helemaal klaarwakker ben, nog een tijdje in de kajuitgang zitten om de koers te bestuderen tot het langzaam licht wordt.

Nu zie ik pas dat de genuaschoot een flinke slijtplek heeft. Ik had al eerder een klein slijtplekje gezien, maar dat het ineens zo snel zou gaan? Ik constateer dat de enige boosdoener de spinnakerboom kan zijn. Als ik iets geleerd heb deze reis, is het wel hoe snel slijtage gaat. De halfwinder flapte een paar keer tegen de diamantverstaging... stuk. De grootschoot brak los waardoor het grootzeil een tijdje tegen de verstaging schuurde, giek uitgesleten... gaatje in zeil. Ook zitten er veel slijtageplekken in het zeil. Ik twijfel nu niet en bedenk iets om verdere slijtage tegen te gaan. Dan maar rescuetape eromheen wikkelen. Gewapend met tape en een schaar ga ik naar het voordek om de schoot te omwikkelen. Na vijftien minuten is de klus geklaard. Nu maar hopen dat het werkt. Ik moet immers nog veel langer met *Guppy* doen.

Eigenlijk gaat de oversteek best hard. Ik kan me niet voorstellen dat ik over een kleine week weer op land loop. Nu ik er zo over nadenk; jammer, nog maar vijf dagen! Het gaat écht hard. Al ligt *Guppy*'s snelheid niet meer heel erg hoog en varen we nu scherp aan de wind rond de 4,5 knoop. Het weerbericht voorspelt dat de wind waarschijnlijk wegvalt... Jammer! Maar er staat nog steeds wat wind. En ja, als hij weg is, is-ie weg. Als het goed is, gaat de wind morgen wel weer toenemen. Nou ja, dat wordt dan dobberen tot die tijd.

Er komt een vrachtschip voorbij met zijn radar blijkbaar niet aan, want de echomax piept niet. Ik zit al spaghetti-etend het schip na te kijken. We liggen totaal niet op ramkoers en ik kan dus gewoon rustig verder eten...

Dag 15, 16 december

Ik voelde me gisteren al niet helemaal fit en vanochtend waren mijn misselijkheid en duizeligheid nog niet over. Dan maar een paracetamol. Veel beter wordt het niet en ik blijf een tijdje op de bank liggen.

Daar grijp ik een boek. Het verklarend woordenboek voor zeilen, geschreven door echte zeilers. Op de voorkant staat: 'Zeilen, (zeilde, heeft en is gezeild)'. 'De nobele kunst om nat en ziek te worden terwijl men tegen enorme kosten heel langzaam nergens heen gaat.' Het is geweldig grappig om te lezen, vooral omdat er veel waarheid in zit. Kombuis bijvoorbeeld: '...wordt in moderne jach-

De eerste grote oversteek

HeliPhotoCarib.com

Aankomst Sint Maarten

Ontvangst in Hiva Oa

Moorea

Bora Bora

te koken en nieuwe contacten nooit weg zijn, zeg ik meteen ja. Zo zit ik even later aan boord van *Koolau*. Erg lang blijf ik niet, ik ben namelijk doodop en bang dat ik daar in slaap val.

Îles des Saintes ziet er mooi uit. Een paar hele kleine eilandjes bij elkaar, de ankerplaats is behoorlijk vol en voor de boeg ligt een toeristisch dorpje. Ik doe het op Îles des Saintes rustig aan, na de drukke tijd op Sint Maarten. Ik eet twee keer aan boord van *Koolau* waar we ook nog een supergezellige rummikub-avond hebben, maak een lange wandeling, lees overdag veel en kijk 's avonds films. Verder leg ik weinig contacten en ga niet veel aan wal. Even gewoon rust. Even geen mensen en geen drukte. Na vier dagen voel ik me alweer een stuk beter en ben genoeg bijgekomen om verder te varen.

ÎLES DES SAINTES – DOMINICA: 20 ZEEMIJL

Dag 1, 26 januari

Het weer is vandaag stukken beter. Ik schrijf nog snel een blog voor op mijn website en zet dan koers richting Dominica. Maar zodra ik de bocht bij Îles des Saintes om ben, heb ik meteen spijt van mijn beslissing. De golven rollen over dek en *Guppy* is veranderd in Stampertje. Dat is behoorlijk klote, want er liggen hier veel, heel veel vissersboeitjes en daar wil ik echt niet nog een keer overheen varen. Daarom is de buiskap naar beneden en ben ik doorweekt bij de eerste de beste golf die over dek rolt. Vanuit de kuip kan ik de stuurautomaat aanzetten, maar die reageert niet. Dat heb ik wel vaker gehad, maar dit is echt een rotmoment. Ik ren helemaal doorweekt naar binnen en zet daar de stuurautomaat op 'auto', alleen is *Guppy* ondertussen alweer gedraaid door de golven. Argh! Nou ja, ik hoop dat de golven minder steil worden zodra we in dieper water komen. Helaas is dat niet het geval, de wind neemt toe en de ene na de andere regenbui vliegt over me heen. Zelfs met alleen de genua op ligt *Guppy* zo op zijn kant dat het water geregeld de kuip in stroomt.

Ik had niet zo'n ruwe overtocht verwacht en daarom had ik de kleine *dinghy* niet zo heel erg goed op het dek vastgebonden. Met als gevolg dat die nu bijna overboord gaat. Ik kruip naar voren, maar krijg constant water in mijn gezicht waardoor ik niks kan zien. Hmm... in de kuip zie ik mijn duikbril liggen en besluit die op te zetten om te kunnen zien wat ik moet doen. Dat werkt eigenlijk beter dan verwacht.

Door de keiharde regen zie ik de hoge groene bergen van Dominica pas op een halve mijl afstand. Ik hoop dat het tijdens het ankeren even droog en vooral windstil is. De weergoden zijn me goed gezind, het wordt redelijk windstil achter het eiland en zowaar droog. De eerste keer dat ik het anker laat vallen, vindt een of andere *local* in een vissersbootje dat ik te dicht bij zijn *mooring* zit. Ik haal het anker weer op en ga een stukje verderop liggen. Maar ik vier de ankerket-

ting te snel uit waardoor de hele ketting bovenop het anker belandt en het anker niet houdt. Ik haal het anker nog een keer omhoog en begin aan poging nummer drie. Drie keer is scheepsrecht zeggen ze. Gelukkig gaat dat nu ook op en gaat het deze keer wel goed. Precies op dat moment komt de volgende hoosbui over *Guppy*...

DOMINICA

Naast me liggen twee andere Nederlandse jachten. Als het even droog is en ik iemand aan boord zie, peddel ik ernaartoe. Ze willen net een stukje gaan wandelen. Ik besluit gezellig mee te lopen, dan zie ik meteen wat van het eiland, want verder dan het douanekantoor ben ik nog niet geweest. Na een mooie wandeling en net voor donker keren we terug. Bij Big Papa, een lokale bar, is een feest gaande en we genieten ook even van de sfeer en de muziek. Natuurlijk klinkt er alleen maar reggaemuziek, is een constante geur van wiet hier de normaalste zaak van de wereld en als je over straat loopt is zeker de helft van de bevolking stoned of dronken, maar niet gewelddadig.

Met de crew van *Cornelis* en *Stamper*, de twee Nederlandse jachten die naast *Guppy* liggen, besluiten we morgenvroeg het eiland verder te verkennen. We staan vroeg op en zoeken een bus naar het indianenreservaat, maar kunnen niets vinden. Een taxi kost 150 East Caribbean Dollar, dat is zo'n 38 euro en dat vinden we te veel. Terwijl we daar zo staan te denken, komt er een aardige man aangelopen en hij vertelt ons dat we de bus tot Marigot kunnen nemen waar we dan over moeten stappen. De taxichauffeur wordt boos op de man omdat, zo redeneert hij, zijn broodwinning wordt verpest. Terwijl zij verder ruziën, stappen wij in een stampvolle bus richting Marigot.

De weg erheen is prachtig. Het eiland is echt heel groen, het is het laatste eiland in de Caraïben met nog onaangetast tropisch regenwoud. Helaas rijdt de bus stevig door waardoor we wel snel moeten kijken, willen we iets zien. In Marigot gaan we liftend verder en belanden uiteindelijk in een dorp dat volgens de bestuurder van de pick-up waarin we zitten, het indianendorp is. We lopen erdoorheen, maar hebben niet het idee dat hier indianen wonen. We pakken dus een bus terug. In een ander dorp stoppen we... *et voilà*... beneden aan de berg is het. We lopen erheen. Erg spannend is het niet, een paar meisjes die manden vlechten, een waterval en... ehm ja, *that's it*. Ik kaap een kokosnoot en neem die mee. We rijden terug via Rousseau, de hoofdstad.

Weer terug op *Guppy* pak ik de *dinghy* en peddel naar de *Stad Amsterdam*, die stomtoevallig net binnen is komen varen. Ik herken Leo op de brug en die ziet me als eerste. Het is leuk iedereen weer te zien. Maar er is een grote bemanningswissel geweest en er zijn nu veel bemanningsleden die me niet kennen. Desondanks zijn er toch ook nog genoeg bekenden. Ze zijn net met zijn allen aan het eten en er wordt meteen gevraagd of ik gezellig een hapje mee-eet.

duurwerken, *mula's*. Op dit eilandje wonen drie families. Die letten op het eiland, de vervuiling en... de kokosnoten. Kokosnoten zijn hier een soort betaalmiddel. Een rijke familie heeft veel kokospalmen en de gedroogde kokos wordt op het vasteland geruimd voor alles wat ze nodig hebben. Het is dan ook ten strengste verboden om kokosnoten mee te nemen. Wel grappig zo'n kokosnoteneconomie!

Ik open mijn ogen en zie... argh! Rekensommen. Hmpf... ik ben er nog steeds mee bezig maar nu kom ik er snel uit en kan dan leukere dingen gaan doen. Er liggen ook twee Nederlandse zeiljachten voor anker die allebei *Pjotter* heten! De eigenaren van de grote *Pjotter* waren vroeger de bezitters van de kleine *Pjotter*. Zonder dat ze het van elkaar wisten waren ze beiden een rondje Caraïben aan het plannen en zijn ze elkaar hier toevallig weer tegengekomen. De bemanning van de kleine *Pjotter* komt op bezoek, een jong Nederlands stel met twee kleine kinderen. Emma en Maxim ontdekken alle knuffels aan boord, inclusief m'n Donald Duck-knuffel. Die laatste besluit ik aan hen te geven en Donald wordt al snel omgedoopt in Donald Dekker. Net als ze willen vertrekken, komen Mike en Deana Ruel langs, allemaal mensen die ik gisteren op het feest heb leren kennen. Mike en Deana komen uit Californië, toevallig uit hetzelfde plaatsje als de Sunderlands. Zac Sunderland heeft een tijdje het record in handen gehad van jongste zeiler die ooit rond de wereld zeilde. Zijn zestienjarige zusje Abby wilde dat record vorig jaar verbreken. Ze moest non-stop zeilen omdat ze anders te oud zou zijn om het record te kunnen verbeteren. Helaas kwam ze halverwege de zuidelijke Indische Oceaan in een hevige storm terecht, waarin haar mast overboord ging en ze haar tocht moest afblazen.

We besluiten met zijn allen te gaan snorkelen, maar eerst eten we nog wat op *R Sea Kat*. Tijdens het snorkelen spot ik een schildpad met drie *pilotvissen* op tien meter diepte. Het water is enorm helder en de verschillende kleuren zijn prachtig. Lichtblauw betekent een zandbodem, bruin duidt op een rif en donkerblauw op diepte. 's Avonds eten we met zijn allen bij Mike en Deana aan boord van *R Sea Kat*. De dag is omgevlogen en ik heb er aantal goede vrienden bij.

's Ochtends besluit ik om eindelijk eens de *ratlines* naar de eerste zaling af te maken. Net voordat het écht heet wordt, ben ik klaar. Nu kan ik gemakkelijk de mast in klimmen en ik geniet boven op de eerste zaling van het uitzicht. Na aan boord van *R Sea Kat* foto's uitgewisseld te hebben, gaan we snorkelen. De onderwaterwereld is hier echt mooi en die verveelt nog steeds niet. Het is inkomend tij en we besluiten met de stroom mee te gaan *driften*, hangend aan de *dinghy*. Het is net alsof we over het onderwaterlandschap vliegen. Een kleine *blacktipshark* komt voorbij en tot mijn grote verbazing schrik ik totaal niet. De *blacktipshark* wel en hij is jammer genoeg snel verdwenen.

Vanochtend zag ik ook dat *Rhythm* hier voor anker ligt. Het is leuk ze weer te zien. 's Avonds zijn we uitgenodigd bij een barbecue op de charterboot naast ons. Tij-

dens de barbecue - en ook al eerder - heb ik heel wat nuttige informatie kunnen verzamelen over Panama. Ik ben erg benieuwd hoe lang het duurt voordat ik door het Panamakanaal mag. Mijn ouders hebben tijdens hun wereldreis drie weken moeten wachten voordat ze er met hun jacht doorheen mochten.

Aan boord van de kleine *Pjotter* eten we een keer pannenkoeken. Jummie! Het is druk aan boord van de tien meter lange *Pjotter*. We zijn met zeven volwassenen en nog eens twee kleine kinderen die rondrennen. Daar moet ik wel aan wennen. Gelukkig kalmeren de kinderen als ze de film *Happy Feet* gaan kijken.

De volgende ochtend komt er een nieuw zeiljacht binnen, volgeladen met *backpackers*. Zo te zien aan de grote 'bollen' achterop, heeft dit jacht internet. Ik maak kennis met de bemanning en ze nodigen me uit aan boord. Ik mag ook hun internet gebruiken. Geweldig! Hoewel... eigenlijk ook weer niet, want het is heerlijk om zonder internet te leven. Het heeft alleen een magnetische werking en ik probeer toch telkens al mijn e-mails te lezen. Gelukkig valt de verbinding weg en kan ik me weer storten op de normale wereld in plaats van de virtuele.

's Avonds hebben we een afscheidsdiner op *R Sea Kat*. Morgen scheiden onze wegen. De *Pjotters* gaan via IJsland terug naar Nederland en Mike en Deana zie ik vermoedelijk weer in Panama. Ik zwaai *Windwalker*, *R Sea Kat* en de *Pjotters* uit, nu zijn er nog maar drie boten over. Een eenzaam gevoel trekt door me heen. Ik weet even niet wat ik nu zal gaan doen. De afgelopen dagen waren er altijd mensen om me heen en was elke seconde van de dag gevuld. Nu moet ik mezelf weer vermaken, maar echt veel moeite kost dat niet. Ik ga zelf snel richting Panama en kan *Guppy* vertrekklar maken, eens bij de andere jachten gaan kijken en mijn schoolwerk doen of boeken lezen. Schoolwerk maken lijkt een goede optie en als ik daarmee klaar ben klim ik met mijn dagboek de mast in en ga een uurtje zittend op de zaling mijn laatste belevenissen opschrijven. Het uitzicht boven is geweldig. Het is rustig en ik kan hier uren zitten dagdromen en ook nu zit ik heerlijk van alles te genieten. Vanuit de mast zie ik een rog en even later een schildpad langs zwemmen.

Tegen de avond komen Brian en Marilyn van *Icarian* langs. 'Heb je zin om bij ons te komen eten?' 'Ja, uh, gezellig!' Ik spring in de *dinghy* en even later ben ik druk in gesprek. Ik praat weer honderduit. Eenmaal terug op *Guppy* geniet ik op mijn nieuw verworven plekje in de mast nog een tijdje na van de zoveelste geweldige dag tijdens mijn reis.

Ik loop een rondje om het eiland Tiadup. Het is niet erg groot. In minder dan een halfuurtje ben ik rond, maar ik heb tenminste iets aan lichaamsbeweging gedaan. 's Avonds eet ik aan boord van de *Icarian*. En op *Guppy* hou ik mijn mastvogelritueel in stand.

Ik heb besloten tegen de namiddag verder te varen en ben druk met het wegstouwen van losliggende rommel. Van flippers, handdoeken, de windvanger,

flessen, kleren, boeken, laptop, eten, blikken, de afwas, de huiken tot zeekaarten. Er is genoeg te doen. Ongelooflijk hoe één persoon in een week zo veel rommel kan maken...

SAN BLAS – PANAMA: 8o ZEEMIJL

Dag 1, 29 maart

Vlak voor zonsondergang stuur ik *Guppy* tussen de riffen de hobbelige zee op. Laat in de middag heb ik de zon in de rug waardoor ik de riffen beter kan zien en door 's nachts te zeilen ben ik er zeker van dat ik Panama bij daglicht kan aanlopen. Zeker op het ondiepe gedeelte staan behoorlijke golven. Maar eenmaal een eind op zee, vaart *Guppy* onder vol zeil en gemiddeld 6 knopen in een maanloze nacht richting Panama. Het is echt pikdonker, de zee is niet van de lucht te onderscheiden en het is alsof ik door het heelal zweef. Alhoewel ik daar waarschijnlijk nog sterren zie.

Langzaam komt er meer scheepvaart. Ik zit de hele nacht in de kuip in mijn rode loopslaapzak. Het is jammer om de San Blas-eilanden en iedereen die ik daar ontmoet heb achter me te laten. Maar het is een bekend gevoel: reizen en afscheid nemen horen nu eenmaal bij elkaar en ik begin er eindelijk aan te wennen. Ik kan nu ook de eerste dag op zee genieten zonder iedereen en alles te missen. Bovendien liggen het Panamakanaal en de Pacific op me te wachten. Zo zeilen we verder de zwarte nacht in terwijl om ons heen steeds meer lichtjes voorbij schuiven en het radarbeeld zich met naderende stipjes vult.

Dag 2, 30 maart

Langzaam wordt het licht. Eindelijk zou ik dan de kust moeten kunnen zien, maar een dikke zwarte wolk belemmert mijn uitzicht. Zo kan ik niet zien of ik nu op een hoge of juist een hele lage kust af vaar. Ik heb nauwelijks slaap kunnen pakken vanwege het vele vrachtverkeer op mijn route. Maar daar ben ik wel aan gewend door mijn overtochten naar Engeland. Rond negen uur zie ik steeds meer details en krijg ik de pieren in zicht. Met al die vrachtschepen, kranen en drukte, voelt het net alsof ik Rotterdam aanloop. Alleen heb je hier meer bergen en palmbomen en het is gelukkig beduidend warmer.

Via de marifoon krijg ik contact met *R Sea Kat*, Mike en Deana hebben voor mij een plaatsje in de marina geregeld. Eenmaal binnen de pieren is het heerlijk rustig. In de haven staan een aantal mensen op me te wachten en ik krijg een plekje toegewezen, precies voor het restaurant... Oh nee! Nou ja, een gegeven paard mag je niet in de bek kijken.

COLÓN

Meteen wemelt het om me heen van de mensen die iets van me willen. Ik ga inklaren en direct van alles regelen voor de doorvaart van het Panamakanaal.

Guppy wordt opgemeten en gekeurd en ik moet heel veel formulieren invullen, met steeds dezelfde gegevens. Hopelijk krijg ik snel een plek op de wachtlijst voor het Panamakanaal. Hier in de haven liggen tientallen jachten en voor anker liggen er ook nog een stuk of vijftien. En die gaan allemaal voor.

Op de terugweg van het inklaren staat er alweer een cameraman voor mijn neus. Argh! Ik zeg dat ik moe ben en dat ze morgen terug mogen komen. Maar ze blijven foto's maken en filmen. Daarop zeg ik iets onvriendelijker dat ze moeten weggaan, maar ook dat maakt geen indruk. Ze blijven vragen stellen waar ik keer op keer op antwoord dat ze weg moeten gaan. Als ze eindelijk aanstalten maken om te vertrekken, komt er nog een laatste vraag: 'By the way, what is your name?' Stampend van woede loop ik terug naar *Guppy*. Ongelooflijk hoe respectloos mensen je kunnen behandelen en dan ook nog eens totaal onvoorbereid zijn! Na een douche genomen te hebben en een blog te hebben geschreven, is mijn boosheid gezakt. Daarna loop ik op m'n gemak naar het jacht waarop ik ben uitgenodigd om te eten. Na een heerlijke bamischotel en 39 uur in touw te zijn geweest, val ik snel in een diepe slaap... zzz...

Om halfnegen zou José, iemand die in de haven werkt, mij en Mike en Deana naar Colón brengen. Maar hij is er niet... en om halftien nog steeds niet. Maar als hij om halfelf komt aanlopen, kunnen we wel meteen meerijden. Panamezen... De auto moet om de tien minuten water hebben, maar uiteindelijk komen we in Colón aan. Colón is een vervallen, overvolle stad waar iedereen maar doet wat-ie wil. De bewoners, vaak met wapens op zak, lopen, rijden en schieten elkaar omver, en enige ordening is ver te zoeken. Ook krijg ik van iedereen de waarschuwing dat ik er echt niet alleen naartoe moet gaan.

Eenmaal bij de immigratie, ergens op de tweede verdieping van een eveneens vervallen gebouw, melden ze mij daar dat ik geen visum nodig heb. Mike en Deana wel; waarom ik niet is mij een raadsel en José ook, want die wist écht zeker dat ik het ook moest hebben.

Het is vochtig warm en er staat geen zuchtje wind. Na terugkomst bij *Guppy* gaan we eerst afkoelen in het zwembad dat bij de haven hoort. Daar horen we dat we fietsen kunnen lenen en even later fietsen we richting Fort Lorenzo. Mike had er wat over gehoord en we zijn wel nieuwsgierig. Dus gaan we zo'n tien kilometer bergje op, bergje af op de geleende vouwfietsen... yes! Maar het is hartstikke leuk. We rijden dwars door de jungle, over een goed geasfalteerde weg en komen op een enkele aap na niemand tegen. Er zijn duizenden geluiden waarvan ik er maar een paar kan identificeren.

Het fort is een ruïne, maar de plek waar het staat is prachtig. We worden beloond met een fantastisch uitzicht op zee en een mooie rivier die landinwaarts gaat, omringd door jungle.

Vlak voor zonsondergang beginnen we aan de terugweg. Langzaam komt het oerwoud steeds meer tot leven. Apen en allerlei andere dieren laten luidkeels